

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“APPLE” MARKASIYLA
DEVİRİM YAPAN ADAM
STEVE “JOBS”

ŞİMDİ DVD,
BAS OYNAT DVD
VE BLU-RAY™ DE!

“YA SAVAŞ ÇIKAR DA KİMSE GİTMEZSE?”

BİZ NE KADAR YAZIP ÇİZSEK DE, AVAZIMIZ ÇIKTIĞI KADAR BAĞIRIP “SAVAŞMAYACAĞIZ!” DESEK DE, İNSANOĞLU DENEN VARLIK ORTALAMA 70-80 YILLIK ÖMRÜNÜ BİR HİÇ UĞRUNA ÖLÜME FEDA ETMEYE BAYILIYOR. GEZİLECEK ONCA YER, GÖRÜLECEK ONCA FİLM, OKUNACAK onca kitap, dinlenecek nice müzik, sevişilecek o kadar insan varken, sebebi ne olursa olsun herhangi bir amaç uğruna kendini ve başkalarını sonsuza dek yok etmek nasıl bir mantıkla izah edilebilir ki? En sağlam dayanak ‘din’ ve ‘vatan’ kaynaklı genelde. İnsanlar, yine sadece ve sadece kendilerini ilgilendiren, belki de başkası için hiçbir şey ifade etmeyen ‘inanç’ları uğruna, gözlerini kırpmadan çoluk-çocuk, kadın-erkek herkesi parçalara ayırabiliyor, dünyayı mezbahaya çevirebiliyor. Aynı şey, (TDK’nın tanımıyla) “Bir milletin, belli bir topluluğun veya bir kuruluşun simgesi olarak kullanılan, renk ve biçimle özelleştirilmiş, genellikle dikdörtgen biçiminde kumaş, sancak” için de yapılabiliyor. Ne olduğunu anladınız elbette.

Derler ki savaşta ölmek, Steven Spielberg’ün “Er Ryan’ı Kurtarmak”ının (Saving Private Ryan) girişindeki yarım saatlik korkunç katliam sahnesinden belki onlarca kat daha acı ve dehşet vericidir. Öyle olmalı! Ağzı, gözü, burnu kopan, kolunun yarısı kemiğinden itibaren ayrılan, karnından bağırsakları dökülen ama halen nefes almaya devam eden bir insanın, öleceğini bile bile son nefesini vermeye çalıştığı o dakikaları bir düşünün. Hatta son yıllarda kelime olarak pek sevilen ‘empati’yi kullanarak bunu yapmaya çalışın. Eminiz, kucağında ölmek üzere olan veya çoktan ölmüş çocuğunu taşıyan bir anne-babanın acısının bir katresini dahi tahayyül edemeyiz.

Sinir bozucu bir yazı diye okumayı bırakmış olabilirsiniz ama maalesef savaş bu üç-beş paragrafla anlatılan ve geçip giden bir şey değil. “Bir ölür bin doğarız”, “Kanımızın son damlasına kadar savaşıyoruz” gibi hamasi, faşist ve aptal cümlelerle taltif edilecek bir oyun da değil. Bu sebeptendir ki yaklaşık 30 yıldır süren Türk-Kürt savaşına artık dur denmesi gerekiyor. Konuşarak, anlaşarak, birbirini kucaklayarak halledemeyeceği hiçbir şey olmayan insanoğlunun, üzerine sonradan giydirilen tüm takıntılarından ve ezberlerinden sıyrılıp, barışın dilini öğrenmesi gerekiyor. Sebep basit; barış içinde yaşamak, savaşmaktan iyidir ve gerisi teferruattır.

Haziran ayındaki Gezi Direnişi’nde canından olan, tek gözlerini kaybeden gençlerimiz için yüreğimiz yanarken, ardından El Nusra’nın

Suriye’de ve Türkiye sınırında yaptıkları; en son geçtiğimiz hafta içerisinde de Mısır’da darbe karşıtlarına karşı ordunun ‘katliam’ a girişmesi, savaşların hiçbir zaman bu dünyadan kazınmayacağını hatırlattı acı bir şekilde. Bazılarının yüzlerle, bazı kaynakların da binlerle ifade ettiği Mısır’daki ölü sayısı, haberleri dinlerken belki bizim için bir rakamdan ibaret. Bu acı, bu insanlık utancı ancak orada ölen her insanın birer saniyelik de olsa fotoğraflarıyla karşımıza getirilmesiyle fark edilebilecek bir kitle katliamı.

En güzel film isimlerinden biri olmalı; “Suppose They Gave A War And Nobody Came?” Başlığımız da bu zaten; “Ya Savaş Çıkar Da Kimse Gitmezse?” diye kabaca çevirelim. Savaşın kendi mantığının bu fikirle yerle bir olduğunu bir an düşünsenize? Bir devlet bir devlete (veya bir düşmana) savaş ilan ediyor ama iki taraftan da savaşacak olan kişiler, silahlarını atıp kucaklaşmayı tercih ediyor. Gerçekten en büyük ütopya bu olmalı!

Bu hafta sinemalarda vizyona giren “Savaşın Gölgesinde” (Lore) tam da mevzuya uygun düşen, sarsıcı bir hikaye anlatıyor. Nazi Almanyası döneminde Hitler yanısı Lore ile zorunlu olarak yan yana düştüğü bir Yahudinin yolculuğu. Yıllarca birbirini düşman belleyen iki insanın dayanışması... Tesadüf bu ya, dergimizde de “Aştan Da Üstün” köşesinde “Schindler’in Listesi” (Schindler’s List) var. Nazi dönemi ve savaş üzerine yapılmış en büyük yapıtlardan biri... Bunların yanına biz de bir solukta “Soysuzlar Çetesi” (Inglourious Basterds), “Kıyamet” (Apocalypse Now), “Full Metal Jacket”, “Piyonist” (The Pianist), “Hayat Güzeldir” (La Vita E Bella), “Pan’ın Labirenti” (El Laberinto Del Fauno), “Avcı” (The Deer Hunter), “Güneş İmparatorluğu” (Empire Of The Sun), “Cephede Eğlence” (MASH) ve elbette daha eski iki şaheser; “Garp Cephesinde Yeni Bir Şey Yok” (All Quiet On The Western Front) ile “Yasak Oyunlar”ı (Jeux Interdits) ekleyelim. Mutlaka sizin ilave edecekleriniz de olacaktır. Savaş bir de bu filmlerin gözünden bakalım tekrar.

İnsana dair ne varsa anlatan filmler, belki acılara merhem olmuyor ve dünyayı değiştiremiyor ama tek bir kişiyi bile ‘savaş karşıtı’ düşüncelere yöneltse bu bir kazanımdır. Öte yandan, öldürmeyi, savaşmayı, yok etmeyi seven o karanlık insanların ellerindeki silahı bırakıp, oturup bir film izlediklerini düşünsenize... Hiç değilse o iki saatlik film süresince, hem belki bir şeyleri fark eder hem de savaşmaktan daha hayırlı bir iş yapmış olmaları mı?

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER,

FIRAT ATAÇ, KAAAN KARŞAN, BERKE GÖL, ŞENAY AYDEMİR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

jOBS; Savaşın Gölgesinde (Lore); Göster Gününü 2 (Kick-Ass 2); Ailem İçin (At Any Price); Percy Jackson: Canavarlar Denizi (Percy Jackson: Sea Of Monsters); Kirli Oyun (Freelancers); Tepe'nin Uşakları.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Kutluğ Ataman'ın gündeme 'bomba' gibi düşen yumurtlamalarını değerlendiriyor bu hafta...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Steven Spielberg, 'soykırım'a dikeyor gözünü: "Schindler'in Listesi" (Schindler's List)... Burak Göral imzasıyla.

26 GİZLİ AJAN

Erken yaşta hayatını kaybeden Larisa Shepitko'dan: "Tırmanış" (Voskhozhdeniye)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Anna Karenina; Aşk Kırmızı; G.I. Joe: Misilleme (G.I. Joe: Retaliation).

34 GENÇ VE MASUM

1943'ten gelen 'koruma altında' bir kısa film: "Meshes Of The Afternoon"... İlhan Yurtsever imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

JOBS

★★★★
YÖNETMEN Joshua
Michael Stern

OYUNCULAR Ashton Kutcher,
Dermot Mulroney, Josh Gad,
Lukas Haas, Matthew Modine,
J.K. Simmons, Lesley Ann Warren,
Ron Eldard, Ahna O'Reilly,
Victor Rasuk, John Getz,
Kevin Dunn, James Woods
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 122 dk.
DAĞITIM Chantier Films

**STEVE JOBS'UN 'EN İYİ
ARKADAŞINIZ' OLMASINI
İSTEMEZSİNİZ, BU BİR
GERÇEK. BÖYLE BİR ŞEY
OLDUĞUNDA, SİZİ EN
UFAK BİR 'GEVŞEME'
ANINDA SAFRA HALİNE
GETİRİP GEMİDEN
ATABİLİR ZİRA.**

ÖNCELİKLE ŞU UYARIYI YAPMAK LAZIM HERHALDE: BU YAZI, GÖZÜNÜ APPLE'LA AÇIP BUGÜNE KADAR APPLE'LA YOLUNA DEVAM EDEN BİR 'HAYRAN' TARAFINDAN YAZILMIŞTIR. DOLAYISIYLA 'OBJEKTİF' BAKIŞ AÇISINDAN ALABİLDİĞİNE uzak görüşlerin ışığında kaleme alınmıştır!

Steve Jobs'un 'ilham verici' bir karakter olduğu gerçeğini cebimize koyduğumuzda, Joshua Michael Stern imzalı "jOBS"u anlamak konusunda da bir adım önde durabiliriz. Evet, 'harcamak' meselesinde fazlasıyla hoyrat ve acımasız bir adam, ama 'gelişim'i hayata geçirebilmek için biraz da böyle olmak gerekiyor sanki. İdeallerine ulaşabilmek adına, hem kader arkadaşlarını hem de emrine verilen parayı sınır tanımaksızın harcayan Jobs'un dünyası, dijital alemin yaşadığı 'devrim'in tetikleyicisi olurken, bu uğurda 'savaş zaiyatı' vermekten çekinmeyen bir kişiliğin ipuçlarını taşıyor yamacımıza.

Bu film, Steve Jobs'un hayatını resmetmekten ziyade, onun Apple'la teşrikimesaisinin üzerine yükleniyor. Jobs'u bir 'aziz' gibi gösterme çabasının bir an bile hissedilmediği, aksine onu 'kötü' bir adam olarak profilleyen yapım, Apple konusunda hakkını vermekten de geri durmuyor.

Jobs'un üniversite yıllarından başlayan film, yakın arkadaşı Daniel Kottke'yle Hindistan'a giderek 'aydınlanması'nı, dönüşünde Atari'de çalışmasını, en nihayetinde de Steve Wozniak'ın da büyük katkısıyla Apple'ı kurmasını anlatıyor. 1976'da start alan Apple serüveninin sonraki aşamaları ise, Jobs'un ihtiraslı ve mükemmeliyetçi karakterinin de etkisiyle 'çalkantılı' bir dönemi işaret ediyor. Kısa zamanda büyüyen şirketin kaderi, Jobs'un 'estetik' kaygılarını paylaşmayan yönetim kurulu üyelerinin oylarıyla adamımızın Apple'dan dışlanmasına kadar uzanan bir süreçle belirleniyor. Bu aşamadan sonra giderek kan kaybeden, iflasın eşiğine gelen Apple'ın yeniden başına geçmesiye bugünlere kadar gelen 'başarı'nın da göstergelerini içeriyor.

Steve Jobs'un 'en iyi arkadaşınız' olmasını istemezsiniz, bu bir gerçek. Böyle bir şey

olduğunda, sizi en ufak bir 'gevşeme' anında sahra haline getirip gemiden atabilir zira. İnsani özellikleriyle pek de 'örnek' bir adam değil anlayacağınız. Ancak işin 'yaratıcılık' ve 'adanmışlık' kısmına geldiğimizde, Jobs'un eline su dökcek bir insan evladının olmadığını sanıyoruz. Apple'ın Macintosh (Mac) başta olmak üzere bütün ürünlerinin 'kullanıcıya dokunma' ve onunla 'duygusal' bir bağ kurma temelli ünik tasarımlarının müsebbibi olan Jobs, öte yandan işlevselliği de en uç noktada gerçekliğe kavuşturan isim kuşkusuz. Şimdilerde herhangi bir Apple ürünü kullanmanın 'moda' olmasının önünü açan, işleri bu noktaya kadar getiren de o. Tabii ki 'uzmanlar'ı onun vizyonuna ikna etme becerisi de etkin bu başarısında.

"jOBS", tipik bir biyografi değil aslında. Steve Jobs'un hayatının bütün aşamalarını karşımıza getirme gibi bir derdi yok filmin. Matt Whiteley imzalı senaryo, Jobs'un Apple'la olan kopmaz bağının köşe noktalarını birleştirmeye çalışıyor daha çok. Karakterin üstün yanlarıyla zaafalarını açık seçik ortaya koyuyor, böylece bir denge kurmayı da başarıyor. Bir 'başarı öyküsü' anlatır gibi görünmesine karşın, bunun ardındaki travmatik ipuçlarına fazlasıyla yer açıyor senaryo. Evet, Jobs'u 'süitten çıkmış ak kaşık' gibi göstermiyor, ama yanındaki ya da karşısındakilere de benzer bir açıdan yaklaşıyor. Onların da 'lider sultanı' altında gösterdikleri refleksleri ölçüyor, zaaflarının üstünü kapamıyor. Çoğu zaman Jobs'u insani perspektifte bir 'canavar' gibi resmeden film, onun 'otoriter idaresi'nin altını kazımayıp deniyor. Vizyonuyla Apple'ı 'dev' haline getiren karakteri 'anlamaya' çalıştığı, eylemlerinin rasyonelliğini sorguladığı da söylenebilir.

Ashton Kutcher'ın tartışmasız biçimde 'hayatının rolü'nü kaptığını iddia edebiliriz bu filmle. Hem ruh hali hem de vücut diliyle Steve Jobs'un izdüşümüne dönüşen aktör, seyircinin karakterle özdeşleşmesi için küçük 'sevimli' numaralara başvurmuyor. Aksine ilk andan

**ASHTON KUTCHER'IN
TARTIŞMASIZ BİÇİMDE
'HAYATININ ROLÜ'NÜ
KAPTIĞINI İDDİA
EDEBİLİRİZ BU FİLMLE.
HEM RUH HALİ HEM DE
VÜCUT DİLİYLE STEVE
JOBS'UN İZDÜŞÜMÜNE
DÖNÜŞÜYOR AKTÖR.**

İtibaren belli bir mesafeyi korumamızı sağlayan 'nötr' bir oyunculuk sergiliyor. Diğer oyuncular da kilit karakterlerde iyi birer eşlikçi oluyorlar. Özellikle Steve "Woz" Wozniak'ı canlandıran Josh Gad'in yan karakterlerde bir adım öne çıktığını söyleyebiliriz. Woz'un Apple'ın doğuşunun ardındaki 'gerçek beyin' olduğu bilgisi de bu görünümde pay sahibi kuşkusuz.

Steve Jobs ve Apple konusunda sıfır bilgiyle izlendiğinde 'dağınık' görünebilecek bir film "JOBS". Özellikle senaryodaki sıçramalar ve boşluklar, yeterli bilgiye sahip olunmadığında rahatsız edici gelebilir. Karakterin Apple aşamasına gelene kadar geçen bölüm, bu anlamda epeyce dağınık ve nedense bir türlü toparlanamıyor. Jobs'un sonraki hamlelerine ışık tutabilecek gençlik reflekslerinin yeterince

açılmadığını, karakteri deşifre etmeye yönelik dokunuşların eksik olduğunu söyleyebiliriz. Öte yandan, Jobs'un Apple'dan kovulduktan (ayrıldıktan) sonra kurduğu NeXT aşamasının da üzerinde durulmadığı film, Apple odaklı bir Steve Jobs profili çıkarmanın sınırlarına hapsoluyor böylece. Çerçeve genişletilse nasıl bir şey çıkardı karşımıza bilmiyoruz, ama 'biyografik film'in kuralları çok daha iyi işleyebilirdi. Yine de, "JOBS"la beklentilerimizi az çok karşılayan ve Apple hayranlığımızı kışkırtan bir sonuçla karşılaştığımız gerçeğini çöpe atamayız.

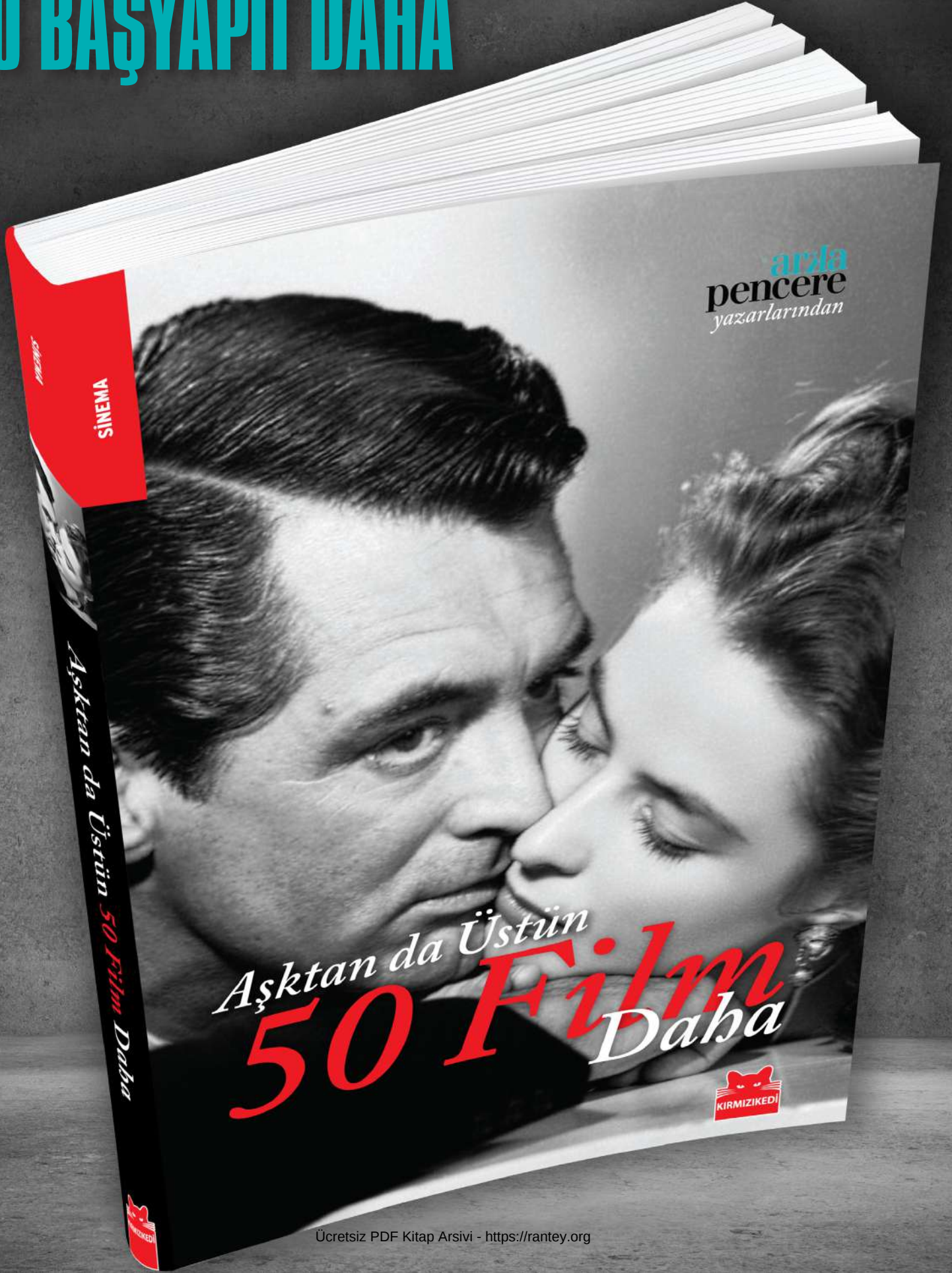

The Beatles ile Bob Dylan karşıtlığından beslenen bir yapı kurulması, anlaşılabilirliği destekleyici işlev üstleniyor.

Steve Jobs'un belli bir dönemine odaklanılması, sonrası için seyirciyi beklenti içine sokuyor.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

SAVAŞIN GÖLGESİNDE

SAVAŞ FİMLERİNİN MÜTEMADİYEN KAZANANLARIN SAFINDA YER ALMASI VE İYİ OLANIN BAKIŞ AÇISINI RESTMETMESİ çok da yadırganası bir durum sayılmamalı. Hele ki tarihin gördüğü en büyük kıyımlardan biri olan İkinci Dünya Savaşı gerçevesinde aksi bir durumu hayal etmek dahi pek olası değil. Her ne kadar 2004 yapımı “Çöküş” (Der Untergang) gibi karşı tarafa geçip yaşanan trajediyi başka bir pencereden görmeye soyunan filmler yok değilse de, siyasal ve ekonomik boyutta dünyanın dengelerini etkileri günümüzde halen hissedilen biçimde değiştiren, bu yönüyle tüm insanlığa mal olmuş bir savaşı ele alırken tarafsız bir bakış açısı yakalayabilmek ya da olan biteni ‘düşmanın’ gözünden tasavvur edebilmek de kolay zanaat değil hani.

Kaldı ki belki kültürel yapılarından gelen ağır bir vatanseverlikten muzdarip Japonları kısmen bir kenara koyarsak mihfer devletlerinin savaşta yaşananları çoktan bir yüz karası, hatta insanlık suçu olarak kabul ettiği de muhakkak. Elbette hemen her toplulukta ortaya çıkabilen aşırı fanatikleri de göz ardı etmemek koşuluyla. Savaşı bir kızın gözünden canlandırmaya girişen “Savaşın Gölgesinde” mağlup tarafın hikayesini perdeye taşıırken, yenilgiyi kabullenemeyen bir Nazi ailesini eksenine yerleştiriyor.

Esasında “Savaşın Gölgesinde”yi bir savaş filmi olarak tanımlamak da ne derece doğru bilemiyoruz. Zira film İkinci Dünya Savaşı fonunda gelişen, bir genç kızın olgunlaşma hikayesi olarak okunmaya daha müsait görünüyor. Anne babaları müttefiklerin gazabından paçayı kurtarabilmek için tabanları yağlarken, en büyükleri olarak kardeşlerine göz kulak olma ve onları güvenli bir yere götürme vazifesini üzerine alan Lore, ailesinden Ari ırkının üstünlüğünü dinleyerek geçirdiği, yalanlar ve riyakarlık etrafına kurulmuş kısıcak ömrünün acı bir muhasebesiyle de işte bu zorlu yolculuk esnasında yüz yüze geliyor.

Bizzat kendi ailesi tarafından adeta beyni yıkanan ve Almanların kusursuz varlıklar, Yahudilerin ise iğrenç birer parazit olduğuna inandırılarak büyütülen Lore yetişkinlerin

dünyasını anlamlandırmaya halihazırda muktedir olamadığını her fırsatta belli ediyor aslında. Basmakalıp düşüncelerle zafere olan şaşmaz inancını dillendirirken, ağzından dökülen cümlelerin ailesinden işittiği, muhtemelen onlara da üst kademe tarafından empoze edilmiş birer propaganda düsturundan ibaret durduğunu görebiliyorsunuz.

Nitekim Lore’nin yaşadığı zihinsel karmaşa yolda genç bir Yahudi olan Thomas’a rastlamalarıyla zirveye taşıyor. Genç kız bir yandan Thomas’ı ve onun sosyal kimliğini aşağılarken, bir yandan da beynine zorla kazınmış fikirlerin ağırlığı altında eziliyor. Nefret ve hor görme para etmediğinde ise kendisine dayatılan tüm o büyüklük idelerinin tuzla buz oluşu karşısında adeta dizlerinin bağı çözülüyor. Hayatta kalmak yegane problematik halini aldığı Alman ırkının yüceliğinden eser kalmıyor geride. Bilakis Lore aşağı gördüğü tabakaya avuç açmaya mecbur kalırken toplumsal birlikteliğin de sırta kadem bastığına tanık oluyor aynı zamanda.

Kin kustuğu Yahudilerin kendinden kimbilir kaç misli daha büyük acılara maruz bırakıldığını idrak edebilmek için aynı yoldan geçmek, benzer ızdıraplar çekmek zorunda kalıyor Lore. Nitekim ancak ondan sonra kavrayabiliyor sadece resimlerini gördüğü insanların da bir zamanlar et ve kemik olduğunu. Kimi anlarda doğa unsurunu hikayeden ve akıp giden şiddetten soyutlayarak Jane Campion’ın tarafsız güzellikteki filmi “Parlak Yıldız”ı (Bright Star) da anımsatan duru bir şiirsellik yakalayan Avustralyalı kadın yönetmen Cate Shortland belki bu anlamda Yeni Zelandalı meslektaş gibi içimizi usturayla deşemiyor ancak ölüm, yokluk, büyüme mefhumlarına dair tespitlerini doğrudan savaş olgusuna bel bağlamadan masaya koyması da ayrı bir övgü vesilesi.

Filmin görüntü çalışması üzerine uzun uzadıya kafa patlatıldığı belli.

Kimi zaman savaş dramı klişelerinden kaçılabilmesi filmin vurucu bir etkiye ulaşmaktan alıkoyuyor.

ORJİNAL ADI Lore

YÖNETMEN Cate Shortland

OYUNCULAR Saskia Rosendahl, Kai Malina, Nele Trebs, Ursina Lardi, Hans-Jochen Wagner

YAPIM 2012 Almanya-Avustralya-İngiltere

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

SAVAŞI GENÇ BİR KIZIN GÖZÜNDEN CANLANDIRMAYA GİRİŞEN “SAVAŞIN GÖLGESİNDE”, YENİLGİYİ KABULLENEMEYEN BİR NAZİ AİLESİYLE TANIŞTIRIYOR BİZLERİ.

GÖSTER GÜNÜNÜ 2

★★★★

ORJİNAL ADI Kick-Ass 2

YÖNETMEN Jeff Wadlow

OYUNCULAR Aaron Taylor-

Johnson, Chloë Grace Moretz,

Christopher Mintz-Plasse,

John Leguizamo, Morris Chestnut,

Claudia Lee, Jim Carrey,

Benedict Wong

YAPIM 2013 ABD-İngiltere

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM UIP

MATTHEW VAUGHN'U YÖNETMENLİK KARIYERİNDE BAMBAŞKA BİR SEVİYEYE YÜKSELTEN "X-MEN: BİRİNCİ Sınıf" (X-Men: First Class), hiç kuşku yok ki ilk "Göster Gününü"nın (Kick-Ass) eleştirel bağlamdaki ciddi başarısının bir getirisiydi. Mark Millar ve John Romita Jr.'ın daha önce hiçbir çizgi romanda görmediğiniz karakter yaratımları, mümkün mertebe mantıklı olay örgüsü ve sayısız referansı ile "Göster Gününü", Vaughn'un ellerinde patlamaya hazır bir bombaya dönüşmüştü. Yarı parodi-yarı saygı duruşu olarak nitelendirilebilecek yapısını çizgi roman estetiğine boğan, bunu yaparken bir saniye bile düşünmeye fırsat vermeyen filmin özellikle anında kült haline dönüşmüş Hit Girl başta olmak üzere kurcalanmaya müsait karakterleri, devam filmi için fazla beklemeyeceğimizi bize fısıldıyordu.

Yazının başında bahsettiğimiz 'sınıf atlama' mevzusuna paralel olarak bu sefer sadece yapımcılıkla idare eden Matthew Vaughn, devam filminin bütün kontrolünü filmografisi hiç de umut verici olmayan Jeff Wadlow'a veriyor. Cismiyle korkutan korku filmi "E-katil" (Cry-Wolf) ve lisede geçen dövüş fantezisi "Asla Pes Etme" (Never Back Down), "Göster Gününü 2" hakkında Vaughn'a neler vaat etti, anlamak oldukça güç.

İlk filmin bazukalı finalinden sonra okul hayatına alışmaya çalışan ikiliden Dave, suça karşı olan savaşımdan elini eteğini çekmiş ancak klasik olarak eski günlere özlem duyuyor. Mindy ise halen aktif olarak süper kahramanlık müessesesinin bir neferi. Çok uzun sürmeyen bu girizgah Mindy'nin geri adım atması, Dave'in ise eleman sayısı fazla yeni bir takım kurma hevesi vasıtasıyla zıt tercih devamlılığını sürdürüyor. Babasının ölümünden sonra Dedektif Marcus'un kanatları altında yaşamaya başlayan Mindy, verdiği sözlerin sorumluluğu altında eziliyor.

BOL MİKTARDA MASKELİ, SAYIÇA FAZLA AKSIYON SEKANSI, ŞİDDETİN BİR TIK YUKARIYA ÇEKİLMESİ GİBİ TERCİHLERE RAĞMEN ORJİNAL FİLM HÂLÂ 'DAHA BÜYÜK' DURUYOR. JEFF WADLOW 'ŞEHİR'İ HESABA KATMAMIŞ.

Kendini konumlandırması gerek okul hayatı, çocuk yaşta kol kopartan küçük bir femme fatale için hiç de kolay olmasa gerek... Bütün bu alışma, kadro kurma ve kendiyle hesaplaşma curcunası içerisinde, babasının bazukalı ölümünün intikamı peşinde koşan Chris'in 'süper kötü kahramanlar' ekibine dahil olması 'kıç tekmeleme' seanslarına start veriyor.

Wadlow'un devam filmi için en önemli kararı 'daha karakter merkezli olmak'. Aslında bu karar aynı zamanda bir gereklilik. Kısacası "Göster Gününü 2" için gereklilik kararı, karar da riski beraberinde getiriyor. Risk yönetimi konusunda başarılı olmak ise her babayiğidin harcı değil. Mizahi açıdan zirve anlarını Mindy'nin kültür şokları üzerinden yakalayan Wadlow, dramatik yapıda ise sonu gelmeyen kararsızlık anlarına bel bağlıyor. Verilip tutulmayan sözler, gerçekte kim

olduğumuz sorusunu bozuk plak gibi kulağıımıza çalan iç hesaplaşmalar gırla gidiyor. Bu denli ağdalı bir dramatik yapı “Göster Gününü” evreni için biraz sakil duruyor. Araya kaynayan oldukça önemli tiplerin ardından iki kelam etme fırsatımız olmayan bir tempo içerisinde bu kadar edebiyat yapmaya gerek yok.

Devam filmlerinin her konuda ‘daha fazla’ olma isteğinin “Göster Gününü 2” için olumlu sonuçlar verdiği söylenemez. Bol miktarda maskeli, sayıca fazla aksiyon sekansı, şiddetin bir tık yukarıya çekilmesi gibi tercihlere rağmen orjinal film hâlâ ‘daha büyük’ duruyor. Daha ziyade kapalı mekanları kullanan Wadlow’un ilk filmdeki başrollerden ‘şehir’i hesaba katmadığı görülüyor.

Neden yapıldığını hiçbir zaman anlayamayacağım berbat tecavüz esprisi dışında

eğlendiricilik konusunda sıkıntı yaşamayan filmin ‘one liner’lar söz konusu olduğunda eline su dökülmesi ise zor görünüyor. Mindy/Hit Girl’ü oynayan yavrukuş Chloë Moretz’in mimikleriyle desteklediği demeçleri o kadar yakıcı ki meselenin üç sene önceki halinin sevimliliği olmadığını net biçimde anlıyorsunuz. Aaron Taylor-Johnson’ın da aynı şaşkın ifadeyle ortalarda dolandığını, çekirdek kadronun korunduğunu hesaba kattığımızda olumsuzlukların üstü de biraz örtülüyor.

Bir de Jim Carrey var tabii... Bir dakika... Var mı acaba?

Sevdiğimiz karakterler yerli yerinde duruyor, eğlencenin dozu düşmüyor.

Kara mizah ve parodi yerinde yeller esiyor, herhangi bir devam filmi kisvesine bürünüyor.

AARON TAYLOR-JOHNSON’IN AYNI ŞAŞKIN İFADEYLE DOLANDIĞINI, ÇEKİRDEK KADRONUN KORUNDUĞUNU HESABA KATTIĞIMIZDA OLUMSUZLUKLARIN ÜSTÜ ÖRTÜLÜYOR.

AİLEM İÇİN

ORİJİNAL ADI At Any Price

YÖNETMENLER Ramin Bahrani

OYUNCULAR Dennis Quaid,

Kim Dickens, Zac Efron,

Heather Graham, Laura Atwood,

John Hoogenakker

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM PinemArt

(D Productions)

RAMIN BAHRANI İSMİNİN PERSLİ TINISINDAN ÖTÜRÜ, KENDİSİNİN İRAN SİNEMASI'NIN BİR TEMSİLCİSİ OLDUĞUNU düşünebilirsiniz. Gelgelelim, kendisi Amerika'da doğan ve bütün filmlerini bu coğrafyanın içinde, azınlık öykülerine eğilmeyi ihmal etmeden kotaran bir yönetmen... Ardı ardına büyük başarılar elde eden üç bağımsızının ardından ("Man Push Cart", "Chop Shop", "Goodbye Solo") dört yıllık bir sessizliğe gömülen ve nihayetinde "Ailem İçin" ile geri dönen Bahrani, direksiyonunu biraz kırıyor ve ilk kez bu denli 'Amerikan' bir film ile karşımıza geliyor. Filmi Amerikan olarak nitelendirmemizin sebebi ise mevzusundan değil, karakterlerinden ileri geliyor. Zira Bahrani, politik olarak 'doğru' olan tavrını muhafaza etmeyi -her zamanki gibi- başarıyor. Lakin bu kez, çok daha az dişe dokunur yöntemlerle ve çabucak tüketilmeyi göze alarak...

"Ailem İçin", hayatını çiftçilik yaparak sürdüren, bir yandan genetiği değiştirilmiş mısırları, diğer yandan ise ürettiği mısırın tohumlarını satan bir ailenin önce durum, sonra da olay öyküsünü anlatıyor. Bahrani, bu aileyi gözlemleyebileceği her açıya bir 'bakış' yerleştiriyor ve sevabıyla günahıyla, kusursuz olmanın civarından dahi geçmeyen karakterleri somutluyor. Sözün özü, tam anlamıyla iyi ya da kötü olamayan insanın özlüğü, yönetmen için oldukça önemli. Hikayenin dönüm noktası ise toprak sahipleri arasında yaşanan şantaj girişimlerinden ve kapital sistemin yarattığı rekabet ortamından patlak veriyor. Bu noktadan sonra -adı üzerinde- 'ailesi için' yalan bataklıklarına saplanan bir babanın çaresiz devinimlerine şahit oluyoruz; hafif bir atmosferde kendini gösteren bir sistem ve sistemin yarattığı insan ilişkisi ve eleştirisi ana mesele haline geliyor.

Ramin Bahrani'nin filmi, içerdiği birbirinden bağımsız ve tipik öyküleri ilk saniyeden itibaren farklı yollara itiyor. Filmin sonuç bölümüne doğru mezkûr öyküler tekrar bir araya gelerek ana cepheyi genişletiyor ve nihayetinde film Amerikan taşrasının habitatını ve etkiye karşı verdiği tepkileri portreliyor. Bütün bu sürecin öyküsel anlamda çok falsolu sonuçlar doğurmadığını belirtmek gerek. Evet, "Ailem İçin" kendini birçok karakterin birçok hikayesi nedeniyle fena halde dağıtıyor ve filme ekstra dakika dışında pek bir katkısı olmayan cümleler kuruyor belki; ancak en azından gereksiz öykülerini bile izleyeni bunaltmadan aktarmayı başarıyor. Filmin asıl sıkıntısı ise belli... Kariyeri boyunca 'az' anlatılan kıyı-köşe öykülerinin bir gözlemcisi olan Ramin Bahrani, muhtemelen kendi ilgisini bile çekmeyen bu Amerikan

DEFALARCA FİLME ALINMIŞ BİR KONUNUN BİR DE AMERİKAN KIRSALI ÇIKIŞLI VE TAM ANLAMIYLA ÖZELLİKSİZ BİR ÖRNEĞİYLE KARŞILAŞMAYI DİLERSENİZ "AİLEM İÇİN" SİZİN İÇİN PEK DE FENA BİR SEÇİM OLMAZ.

öyküsüne karşı heyecanlı bir tavır takınmıyor ve sanki filmi yaparken taşıdığı sıkılmışlığı perdeye yansıyor.

Sadece anti-karakterlerden meydana gelmiş çekirdek bir ailenin bugünü ve yarınını anlatan filmin en -ve tek- ilgiye mazhar tarafı da karakterlerini kahramanlaştırmaması zaten. Yani, filmin 'parlak fikri' film çekilmeden evvel zaten kağıt üzerinde mevcut... Filmin içerisinde ise bu parlak fikri güncelleyen ya da özel bir şekilde görselleyen hiçbir çaba yok. Bunun yanı sıra, içten içe karanlık olan karakterlerini aydınlık bir kırsal atmosferiyle kontrastlayan Bahrani, "Ailem İçin" in özensiz bir televizyon dizisi görünümü kazanmasına yol açıyor ve bu da filmi iyiden iyiye hafifletiyor. Filmin bu hafifliğiyle ancak sonu yağmurla biten bir hafta sonu pikniği kadar önemli durduğunu söylemek

gerekiyor.

İnsan bencilliğinin ve benmerkezciliğinin koca bir ırkın başına ne gibi dertler açabildiği malumunuz. Defalarca konu edilmiş bir konunun bir de Amerikan kırsalı çıkışlı ve tam anlamıyla özelliksiz bir örneğiyle karşılaşmayı dilerseniz "Ailem İçin" pek de fena bir seçim olmaz. Gencecik yaşında bolca umut veren ve bundan evvel çarpıcı bağımsız örnekleriyle karşımıza gelen bir yönetmenin dört senelik bir sessizliğin akabinde böylesine risksiz ve ruhsuz bir projeye karşımıza gelmesi, hiç şüphe yok ki tehlike çanlarının kendisi için çaldığına delalet.

Dennis Quaid'in karakterini bile isteye karikatürize eden oyunculuğu görülmeye değer.

Bahrani'nin bu filmi yapmaktan daha önemli işleri olmalıydı.

**"AİLEM İÇİN" ÖZENSİZ
BİR TV DİZİSİ GİBİ
DURUYOR. FİLMİN BU
HAFİFLİĞİYLE ANCAK
YAĞMURLA BİTEN BİR
HAFTA SONU PİKİNİĞİ
KADAR ÖNEMLİ
DURDUĞUNU
SÖYLEMEK GEREKİYOR.**

PERCY JACKSON: CANAVARLAR DENİZİ

ORİJİNAL ADI Percy Jackson:
Sea Of Monsters

YÖNETMEN Thor Freudenthal

OYUNCULAR Logan Lerman,

Alexandra Daddario,

Brandon T. Jackson,

Douglas Smith, Leven Rambin,

Jake Abel, Stanley Tucci

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Tigon

FANTASTİK MERAKLILARI, “PERCY JACKSON & OLİMPOSLULAR: ŞİMŞEK HIRSIZI”NI (PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS: The Lightning Thief) belki hayal meyal hatırlayacaklar. Bu hem, yaklaşık üç buçuk yıl önce sinemalara gelen ilk filmin pek de kuvvetli olmamasından kaynaklanıyor, hem de aynı sebepten ötürü maliyetini o dönem zar zor çıkarmış olmasından... Yapımcılar, Rick Riordan’ın roman serisinden uyarlanmaya başlanan “Percy Jackson”lardan belki bir “Harry Potter” ya da “Kahramanlar Okulu” (Sky High) yaratmayı ve kasalarını doldurmayı düşünmüş olabilirler ancak gişe her şeyi belirliyor, malum.

Hoş, “Percy Jackson”ın maceralarını perdeye taşıyan ilk film, cidden çok da matah olmayan kitapların yanında daha da sönük kalıyordu, o da ayrı. Antik Yunan tanrılarının insanlarla çiftleşmesi sonucu dünyaya gelen yarı-tanrı çocukların serüvenlerini izlemeye koyulduğumuz ilk film, Zeus’a ait ‘şimşek’in çalınması üzerine Poseidon’un yarı-tanrı oğlu Percy Jackson’ın durumu düzeltme çabalarını konu alıyordu. Kendi gibi yarı-tanrı çocukların devam ettiği okula giden ve gerekli eğitimi alan Percy, yeri geldiğinde tanrıların katına dahi çıkarak, şimşegin çalınmasının kendi suçu olmadığını ispatlamaya çalışıyor, her şeyi hal yoluna koymak için maceradan maceraya atılıyordu.

Ne çocuklara ne de büyüklere yaranabilen, aradaki yeniyetmeler içinse ‘oyalama’ işlevi gören ilk hezimetten sonra belli ki ‘yapımcılar’ şapkalarını önüne koyup neyi yanlış yaptık diye düşünmüş ve ikinci hamlede başarıya ulaşmak istemiş. Fakat sonuç, üç yıl öncekinden pek de farklı değil ne yazık ki...

Percy ve arkadaşları bu ikinci filmde, yaşadıkları korunaklı bölgeyi düşmana karşı savunmaya çalışıyor önce... Yarı-tanrı bir kızın ölmesi ve bedeniyile bölge etrafında doğal bir

‘görünmez kalkan’ oluşturmalarıyla kendini güvende hissederek yarı-tanrı çocuklar, şeytani bir planla karşılaşılıyorlar çok geçmeden. Mekanik gövdeye sahip, yenilmez gibi duran dev bir boğanın ‘koruma kalkanı’nı tuzla buz etmesi üzerine, güvenliği yeniden sağlamak için harekete geçiyorlar. Kendi çocuklarını yemekten dahi geri durmayan tanrı Kronos’un altın bir post sayesinde hayata dönme ihtimaline karşı da tehlikeli bir yolculuğa çıkıyorlar. Bermuda Şeytan Üçgeni’ndeki bölgede mücadele verirken, buranın aslında ‘Canavarlar Denizi’ olduğunu da anlıyorlar.

İkinci film, ilkinde oranla daha fazla aksiyon ve efekt dolu bir görünüm taşıyor. Bu bölümde tanrılarla neredeyse hiç karşılaşmıyoruz. Aksine, bütün olay örgüsü, “Harry Potter”ları andırırçasına, üç ‘yarı-tanrı’ genç üzerine kurulu.

**NE ÇOCUKLARA NE DE
BÜYÜKLERE YARANABİLEN,
ARADAKİ YENİYETMELER
İÇİNSE ‘OYALAMA’ İŞLEVİ
GÖREN İLK HEZİMETTEN
SONRA BELLİ Kİ
‘YAPIMCILAR’ ŞAPKAYI ÖNE
KOYUP NEYİ YANLIŞ YAPTIK
DİYE DÜŞÜNÜŞLER.**

Ama filmi seyirci için en cazip kılan şey kuşkusuz, bütçenin de büyük bir bölümünü yutan CGI efektler. Girişteki dehşet verici boğa başta olmak üzere, insan taşıyan denizatlarına, hatta şeytani Kronos'a kadar her şey bilgisayar tabanlı efektler sayesinde vücut buluyor.

Öyküye bir de Percy Jackson'ın üvey kardeşi olarak 'kiklop' (tepegöz) Tyson katılıyor. Normal şartlarda insanların ya da yarı-tanrıların asla güvenmediği, her an haletiruhiyeleri değişebilen ve saldırganlaşabilen kikloplardan Tyson, 'kardeş' olmanın gereklerini yerine getirmeye çalışırken, filme duygusal bir ton da katmış oluyor.

2009'da "Köpek Oteli" (Hotel For Dogs) ve 2010'da "Saftirik Greg'in Günlüğü" (Diary Of A Wimpy Kid) adlı iki sabun köpüğü filme imza atan Thor Freudenthal, üç yıl aradan sonra yine

'küçük' seyirciye yönelik ama daha büyük bütçeli bir filmle setlere dönüyor. Fakat kariyerindeki bu üçüncü filmin de sinema sanatına ne kadar hizmet ettiği ve başarılı olduğu tartışılır. Sonuçta yeniyetmelere sadece vakit geçirtmeye yarayan bir 'popcorn' olduğunu, şayet yine üç yıl ara verilirse kimsenin pek bir şey hatırlamayacağını tahmin etmek güç değil. İyisi mi, böyle uzun aralarla 'olmamış' uyarlamalar seyretmek yerine, Rick Riordan'ın kitaplarını alıp bir solukta okumak ve Percy Jackson'la daha yakından haşır neşir olmak, (varsa) hayranları için daha makul bir seçenek...

Boğanın saldırdığı sahneler ve kiklop'un göz efekti gayet başarılı. 3D de cabası.

Parlak bir seri olmamasına karşın gişede başarı elde ettikçe devam bölümleri çekilecek.

İKİNCİ FİLM, İLKİNE ORANLA DAHA FAZLA AKSİYON VE EFEKT DOLU. BU BÖLÜMDE TANRILARLA NEREDEYSE KARŞILAŞMIYORUZ. "HARRY POTTER" LARI ANDIRIYOR OLAYLAR.

KİRLİ OYUN

ORİJİNAL ADI Freelancers

YÖNETMEN Jessy Terrero

OYUNCULAR Curtis '50 Cent'

Jackson, Forest Whitaker,

Robert De Niro, Malcolm Goodwin

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Duka Film

**JESSY TERRERO'NUN FİLMİ
"KİRLİ OYUN", KLASİK
SUÇ FİMLERİNİN SENARYO
KALIPLARINI EZBERDEN
UYGULUYOR.**

ESKİ MAHKUM TAZE POLİS MEMURU MALO'NUN, HAYATINDA TEMİZ BİR SAYFA AÇMA ÇABASIYLA BAŞLAYAN "KİRLİ OYUN", kankaları A.D. ve Lucas ile birlikte polis teşkilatındaki yozlaşmaya önce tanık, sonra da ortak olan genç adamın peşi sıra hızla yeraltı dünyasının karanlığına dahyor. Yıllar önce öldürülen babasının ortağı mafyöz polis Joe Sarcone'un emrinde kısa zamanda yükselen Malo hem polis hem uyuşturucu taciri olmanın nimetlerinden faydalanmayı öğrenirken babasının ölümüyle ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasıyla intikam peşine düşüyor.

Jessy Terrero'nun filmi klasik suç filmlerinin senaryo kalıplarını ezberden uygularken sırtını 50 Cent'in popüleritesine yaslamaya çalışıyor; hatta yer yer genişletilmiş bir 50 Cent kliline dönüştüğü bile söylenebilir. Canlandırdığı Malo, bireysel çıkarları dışında hiçbir ilkesi olmayan, sadakati yalnızca yükselmenin bir aracı olarak gören, yeri geldiğinde en yakın arkadaşını ortada bırakabilen, sevdiği kadınla doğru dürüst bir ilişki kurmaya bile zahmet etmeyen bir karakter.

Tüm bu özellikler, hele de suç filmi dahilinde, izleyicinin mesafeyle izleyeceği sağlam bir anti-kahraman yaratmak için son derece verimli bir malzeme sunuyor elbette. Ne var ki "Kırlı Oyun" bir yandan da kahramanı ile özdeşleşmemizi, ona sempatiyle yaklaşmamızı, onun dertlerine ortak olmamızı talep ediyor ki, filmin izleyicide herhangi bir duygu uyandıramaması da temel olarak bu arada kalmışlığından kaynaklanıyor.

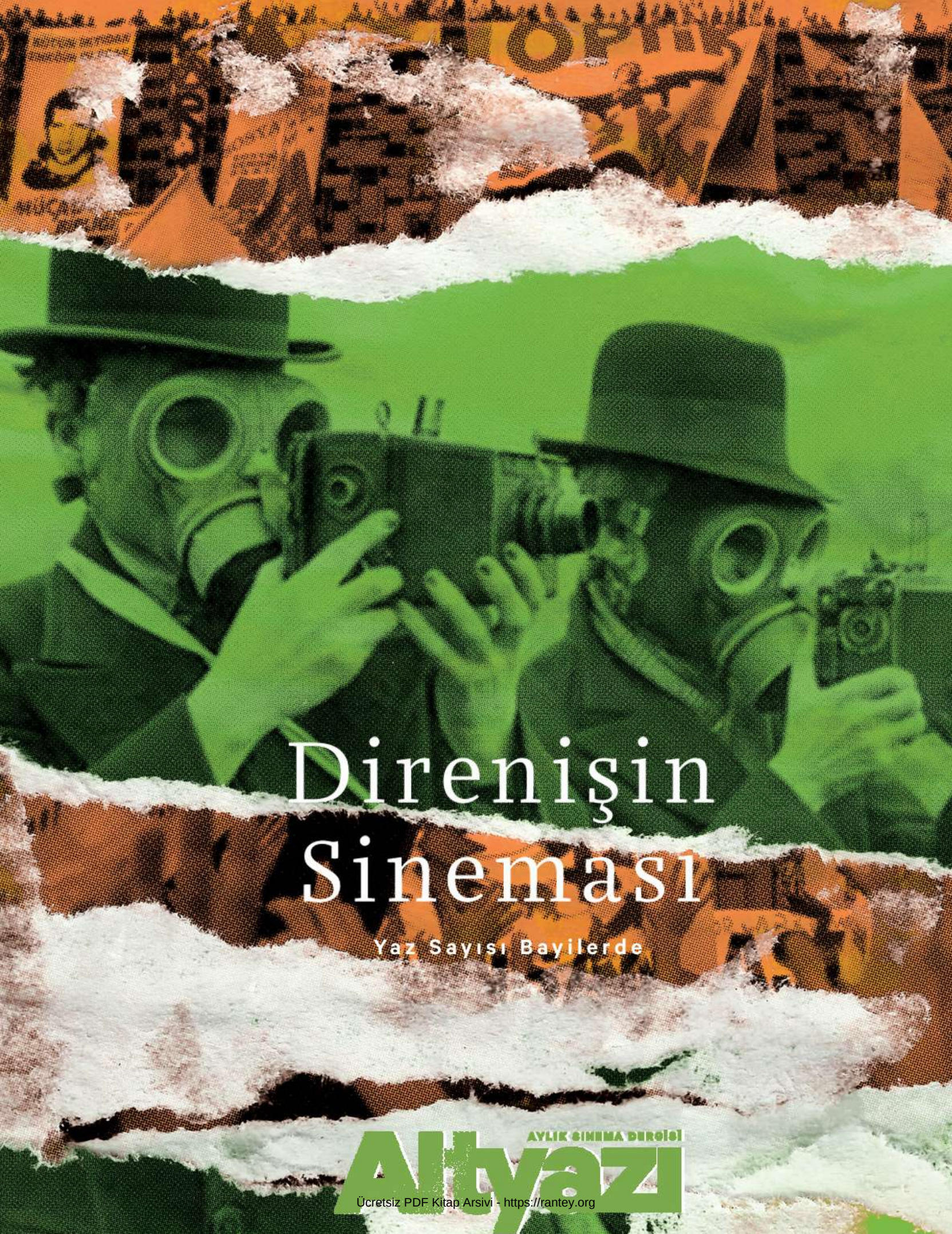
Kendini hiç zorlamayan Robert De Niro daha önce onlarcasını oynadığı karakterlerin ucuz bir taklidini yaparken, Forest Whitaker da adeta 'ben bu filmde ne arıyorum?' diyor sanki. 50 Cent'in oyunculuğu içine söylenecek fazla bir şey yok. Fakat esas tehlike, filmin finalinde gizli: "Kırlı Oyun", olası bir devam filminin sinyallerini vererek bitiyor!

Tüm zaafalarına rağmen, izlediğimiz en kötü suç filmi olmadığını söyleyebiliriz, izlenmez değil.

Filmin her tarafı dökülüyor ama 50 Cent'in mimik ve hareketten yoksun performansı hepsinden kötü.

Direnişin Sineması

Yaz Sayısı Bayilerde

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TEPE'NİN UŞAKLARI

★
YÖNETMEN İsmet Eraydın
UYUNCULAR Samet Karahasanoğlu,
Ayşe Öztürk, Selahattin Çakır,
Koral Koç
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 98 dk.
DAĞITIM Özen Film
(Hamsimedya Production)

**BİR OĞLAN VE PLATONİK
AŞKI... YANLARINDA DA
KÖTÜ BİR AĞA, YARDAKÇISI,
KÖYÜN DELİSİ VE BİRTAKIM
ZİHİNSEL ÖZÜRLÜLER...**

"B UĞÜNE KADAR KARADENİZ'İ HEP BAŞKALARINDAN DİNLEDİĞİMİZİ DÜŞÜNEN BİR KARADENİZLİYİM. Tıp okudum ancak tiyatro ve sinemaya ilgim gün geçtikçe karşı konulamaz bir hal alıyordu. İmkanlarım kısıtlı olduğu için tamamen amatörlerden oluşan kadro ile 'sıcak bir Karadeniz hikayesi' anlatmaya koyuldum. Mottom 'Gerçek Karadeniz filmi'ni sunmaktı. "Senaryo için fazla uğraşmadım. Bir oğlan ve platonik aşkını merkeze aldım. Yanlarına kötü bir ağa, onun yordakçısı, köyün delisi ve tabii ki hazine aramaya gelen birtakım zihin özürllüler yerleştirdim. Filmin konusu merak edenleri son zamanların popüler film ciddileştirici öğesi '12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nin hemen öncesinde' tamlamasıyla kafaya aldım. O sulara da hiç girmedim. Zaten kim giriyor ki?"

"Filmimin olmayan kurgusunu bitirdiğimde tarafsız gözle izleme şansına nail oldum. Büyük kopukluklar var, evet. Kemeçe az kullanılmış gibi. Mizah yarım yamalak. Ortada öyle bir durum var ki 'skeçlerden oluşuyor' olarak bile

tanımlayamayız filmimi. Üzerinden ilerleyeceğimizi düşündüren Hikmet ve Züleyha 'ilerlemedi' bir türlü. Ben de 'Dondurmam Gaymak' kisvesine büründüm. Dondurma yerine fındık, her 10 kişilik güruha karşı 10 kişi.

"Filmde oynatacağım konusunda daha önce söz verdiğim bazı ahbablar beni ciddi hayal kırıklığına uğrattı. O nasıl oyunculuk öyle? O nasıl bir güven? O nasıl bir... Neyse. Sonuç olarak, eşrafi toplayıp bir arada izleyeceğimiz bir haftasonu eğlencesi çıktı bize. Herkese birer kopya veririm, ileride torun tombalaklarına izlettirirler derken, anlayamadığım bir şekilde Türkiye genelinde 56 salon bulundu 'Tepe'nin Uşakları'na. Şimdi tadını çıkarma zamanı..."

(Yönetmen/senarist İsmet Eraydın'la yapılan hayali röportajımdan...)

Ya profesyoneller tarafından yapılsaydı?

Sonuçta yapılmış.

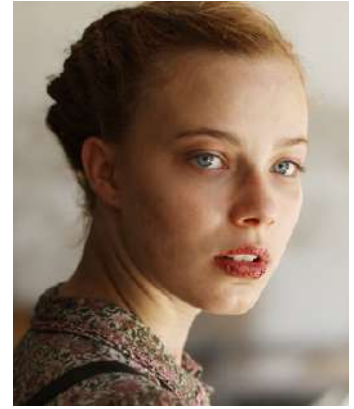
GÖSTER GÜNÜNÜ 2

JOBS

PERCY JACKSON: CANAVARLAR DENİZİ

SAVAŞIN GÖLGESİNDE

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AİLEM İÇİN					★★★★		
GÖSTER GÜNÜNÜ 2				★★	★★	★★★★	
JOBS	★★	★★		★	★★★★	★★	
KIRLI OYUN		★★		★	★		
PERCY JACKSON: CANAVARLAR DENİZİ		★★					
SAVAŞIN GÖLGESİNDE							
TEPE'NİN UŞAKLARI							
ATEŞLİ AYNASIZLAR				★★	★★		
CAMILLE CLAUDEL, 1915				★★★★★	★★		★★★★
D@BBE: CİN ÇARPMASI					★		
ELYSIUM: YENİ CENNET		★★★★		★★	★★★★	★★★★★	★★★★
EVDEKİ YABANCILAR			★	★★	★★	★★	
HAYALLERİN ÖTESİNDE			★★★★		★★		★★★★
JURASSIC PARK	★★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★★
KUTSAL MOTORLAR	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
RED 2		★★		★★	★★	★★★★	
SANAL HAYATLAR				★★★★	★★★★		
SON KONSER		★★★★			★★	★★★★	
SÜPER İNCİR					★		
ŞİRİNLER 2	★★	★★★★		★★	★★	★★	
WOLVERINE	★★				★★★★	★★★★	★★★★
ZAMAN YOLCULARI					★★★★		
ZORLU İKİLİ	★★★★	★★★★			★★★★		★★★★
ANNA KARENINA	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
G.I. JOE: MİSİLLEME		★★	★	★		★★	

KUTLUĞ ATAMAN VE PEŞİNDEN KOŞTUĞU ARABA

BOYUN
EĞME

Kutluğ Ataman'ın **Gezi-Ergenekon** bağlantısı üzerine sarf ettiği sözler ve **“Sanat dünyasındaki Ergenekon'un üzerine gidilmeli”** demesi çok tepki çekti ama kendisine gecikmiş bir teşekkür borcum var, o nedenle de borcumu ödemedenden fazla ileri geri konuşmak istemiyorum.

LILLIAN HELLMAN'IN “ŞARLATANLAR DÖNEMİ” (SCOUNDREL TIME) KİTABINDAN SON DÖNEMLERDE SIKÇA SÖZ ETTİĞİMİN, BOLCA ALINTI YAPTIĞIMIN FARKINDAYIM AMA BELLİ Kİ DAHA DA YAPACAĞIM...

Çünkü çok verimli, çok öğretici bir kitap ve kurulan komisyonlar, mahkemeler, sorgulamalar, ihbarlar, işsiz bırakmalar, dönemlikler, ahlaksızlıklar, kumpaslar, korkaklıklar, onursuzluklar ya da tam tersi, gösterilen kahramanlıklar, verilen ahlak dersleri, takınılan aydın tavırları açısından McCarthy dönemi ABD'si ile son beş on yılın Türkiye'si arasında şaşırtıcı benzerlikler var.

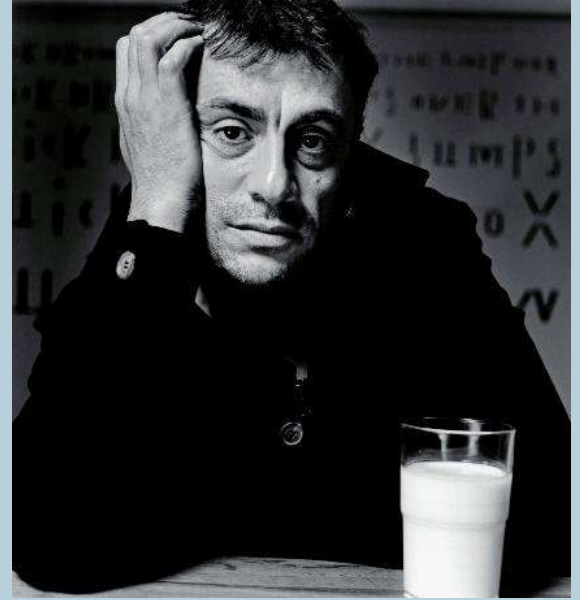
Al işte... Kutluğ Ataman'ın Gezi-Ergenekon bağlantıları üzerine son açıklamaları, dahası “Sanat dünyasındaki Ergenekon'un üzerine gidilmeli” diyerek AKP şemsiyesi altında açıkça ihbarcılığa soyunması karşısında, Hellman'ın bizzat kendi ifadesiyle ‘McCarthy oğlanları’ için “Kendilerini almak için yavaşlamayan arabanın peşinden koşturdular” demesini anımsamamak mümkün mü?

Aslında benzer söylemi, hükümet ve Recep Tayyip Erdoğan güzellmeleriyle de cilalanmış laflar ederek uzun süredir tutturmuştu Ataman. O zamanlar biraz da görmezden duymazdan gelindi, “Karanlık Sular” filminden bu yana ittire kaktıra yaratılmak istenen ‘harika sanatçı’ efsanesinin sarsılması istenmedi. O bayağı mı bayağı “Aya Seyahat” bile kimilerini büyüleyebilmiş, toz zerresi kondurulmamıştı. Örneğin geçen yılki Altın Portakal'ın ana jürisinden istifa gerekçesi olarak “Ergenekon zihniyetine sahip üç kişi var!” demiş olmasının bile üzerinde pek durulmadı, hatta biliniyor ki içten içe alkışlayanlar, aferin çekenler bile oldu. Ama Gezi tam anlamıyla bir turnusol kağıdı ve pusula işlevi gördüğü, net bir sınır çizdiği için Star gazetesindeki son

röportajı haliyle daha çok yankı yaptı, tepki çekti. Ve tabii ki Melih Gökçek de “İşte gerçek ve cesur sanatçı!” deme fırsatını kaçırmadı. Bence her şey bir yana, tarihe bu şekilde, “Böyle sanatın içine tükürürüm” diyen Gökçek tarafından taltif edilmiş birisi olarak geçmek bile yeterince yüz kızartıcı.

Kaldı ki eğri oturup doğru konuşacak olursam, “Yöntem olarak yirmili yaşlarımdan beri hep kendimi olayların dışında tutarım. Dışarıdan bakınca insan bir olayı bütün boyutlarıyla görebiliyor” diyebilen ve bunu aydın-sanatçı olma çabasıyla örtüştürmeye çabalayan bir insan hakkında uzun uzun laf sarf etmeye de hiç gerek yok. Üstelik Ataman'ın Gezi üzerine önce ve sonra söyledikleri arasında büyük ve keskin çelişkiler aramak da boşuna. Independent gazetesinde yayımlanan ve bugünlerde tuhaf şekilde “Ama önce Gezi'yi övmüştü!” denilen “Şişeden çıkan cin geri girmemeli” başlıklı yazıda söyledikleri şöyle: “İktidar partisi AKP bu gelişmeler nedeniyle alkışlanmalı. Türkiye’de yeni bir özgürlük dili konuşulmaya başlandı. Bu bir AKP karşıtı eylemmiş gibi görünebilir. Ama öyle değil. Bu, otoriter yönetim reflekslerine karşı bir hareket. Bu, büyüyen bir demokrasinin işareti. Bu, sağlıklı bir gelişme.” Bu sözlerini çok ikiyezlü, zavalıca ve çaresizce bulmuştum, dolayısıyla son söylediklerine de hiç şaşırmadım.

Öte yandan, itiraf edeyim ki kendisine epeyce gecikmiş kişisel bir teşekkür borcum var ve bu yükten kurtulmadan Ataman hakkında fazla ileri geri şeyler de

söylemek istemiyorum.

Evet, geçen yıl üyeleri arasında bulunduğum Altın Portakal jürisinden istifa ederek, beni bir hafta boyunca mide bulantısından ve büyük bir sıkıntıdan kurtarmış olduğu için çok samimi duygularla kendisine teşekkür ediyorum. Benden önce davrandığı için tebriklerimi de iletiyorum.

Yöntem olarak onlu yaşlarımdan beri hep kendimi olayların içinde tutarım. İçeriden bakınca insan bir olayı bütün boyutlarıyla görebiliyor. Bu nedenle Gezi direnişini de gayet iyi kavramış durumdayım. Ama tamamen dışarıdan bakan biri olarak da şunu çok net olarak görüyorum ki Kutluğ Ataman, o arabanın içinde, hatta bagajında bile değil ve olma şansı da yok. Ancak peşinden koşturabilir... Peki ama nereye kadar? Araba yavaşlamıyor, üstelik de su kaynatıyor.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

SCHINDLER'İN LİSTESİ

Bu sene 20 yaşına basan “Schindler’in Listesi” (**Schindler’s List, 1993**) Steven Spielberg’in çektiği en iyi film olabilir mi? **Başka ırktaki, inanıştaki** ya da fikirdeki insanlara zulüm eden, edenleri haklı gören ve edilmesine **ses çıkarmayan** insanlar en azından bir kere “Schindler’in Listesi”ni izlemeliler... Zaman zaman aktüel kamerayla çekilen kalabalık sahneler, hem tekinsizliği güçlendiriyor hem de sizi **soykırımın içine sokuyor** diyebiliriz.

SPIELBERG’İN SENARYO GELİŞTİRMESİNE 10 YILINI VERDİĞİNİ SÖYLEDİĞİ BİR FİLM BU... VE YİNE DE FİLMİN ‘CREDIT’LERİNDE SENARYODA TEK BİR İMZA VAR: HOLLYWOOD’UN EN İYİ SENARİSTLERİNDEN BİRİ OLAN STEVEN ZAILLIAN... YANİ BİZDE SENARYOYA BİRKAÇ SATIR EKLEYİNCE ADINI DA HEMEN SENARYO BAŞLIĞININ ALTINA EKLEYEN yönetmenlerden biri değil Spielberg! Aslında neden bu karşılaştırmayı yapıyoruz ki, ne de olsa birçok şeyi birden başarabilen bir yönetmenden bahsediyoruz...

“Schindler’in Listesi”nin en büyük başarısı, büyük bir insanlık dramından/utancından büyük bir umut çıkarabilmiş olması... Her ne kadar gerçek bir hikayeden uyarlansa da, ustaca kurgulanmış bazı hamlelerle tek bir insanın isterse neredeyse tüm dünyayı değiştirebileceğine izleyicisini ikna edebilmesi...

Kuşkusuz dünya tarihinin en büyük insanlık suçlarından biri, Nazi Almanyası’nın Yahudi ırkına uyguladığı soykırım. Senaryonun uyarlandığı 1982 tarihli roman “Schindler’s Ark”da (Nuh’un Gemisi’ne gönderme yapan bir isim) Nazi partisi üyesi, zengin işadamı Oskar Schindler, tam da holokost zamanında Polonyalı Yahudileri en başta ucuz (hatta bedava) işgücü oldukları için fabrikasında işe alır. Romanın yazarı Thomas Keneally onu bir kahraman olarak göstermek yerine içinde

kaldığı duruma yoğunlaşmış, işgal altındaki Krakow’da kurulan Yahudi tutsakların tutulduğu gettoların halini, çalışma kamplarını betimlemiş daha çok... Zaillian’ın senaryosu Oskar Schindler’i akıllıca kurulmuş taktiklerle bir kahramana dönüştürüyor ve Spielberg’in sinematografisi de bu kahramanın yolculuğunu inanılır kılıyor.

Oskar Schindler’i senaryo derslerinde en iyi yaratılmış film kahramanlarından biri olarak okutmak mümkün. Görüldüğü ilk altı dakika boyunca tek bir kelime etmese de girdiği ortamı etkileyebilme gücüne şahit olduğumuz bir adamı takip etmeye başlıyoruz. İnsanları etkileyen, hayata dair ‘gusto’su olan, paralı bir hedonist kendisi. Ama aynı zamanda kâr etmeye güdümlü bir işadamı... Ancak Oskar, Nazi yönetiminin soykırıma doğru aldığı yolu bir süre sonra doğru bulmamaya başlar. Bu değişimi öncelikle gettoda çıkardığı Itzhak Stern adlı muhasebeciyle kurduğu iş ilişkisi tetikler. Başta iyi bir muhasebeci olduğunu bildiği Stern’i, işlerini düzgün yürütebilmesi için alır yanına. Ama Stern aslında Oskar’ın Yahudi kurbanlarla arasındaki köprü olur.

Almanya 1944 yılında, savaşın akıbeti belli olmaya başladığında kamplardaki tutsakları toplu katliamlarla elimine

etmeye başlar. Yaşanan insanlık dışı tablolar Oskar'ı da etkiler ve sadece kâr etmek için fabrikasına aldığı Yahudi işçileri bu sefer hayat kurtarmak için almaya başlar. Zamanla fabrikasına aldığı işçi sayısı 350'den 1.200'e ulaşır.

Oskar'ın değişimini tetikleyen şeylerden biri de, tam bu çelişkili duygular yaşamaya başladığı dönemde onun anti-tezi gibi karşısına dikilen, 'hikayenin kötüsü' Amon Goeth. Krakow gettolarının tahliyesini gerçekleştirip, tutsakların infazlarını kontrol etmesi için gönderilen SS subayı Amon Goeth'ün gelişti Oskar'ın değişimini hızlandırır. Sinema tarihinin belki de en kötü 'gerçek' karakterlerinden biri olarak çizilen Amon Goeth, onu canlandıran Ralph Fiennes'in nefes kesen performansı sayesinde de hikayenin 'tekinsiz' tarafını çok iyi ortaya çıkarıyor... Amon'un karşısındakini paralyze eden kontrolsüzlüğü o kadar dengeli ki, sağa sola bağırıp karikatür bir agresyon değil onu tekinsiz yapan... Kendine güvensizliği, tüm eksikliklerini kendisine verilen yetki sayesinde şiddetle dışa vuran huzursuz bir ruh onunki... Oskar'ın daha da iyi olmasını sağlıyor Amon'un bu ölçsüz kötücüllüğü... Aslında Amon'un içinde yaşadığı çelişkiler ve küçük de olsa bir 'iyi taraf', hizmetçi olarak yanında tuttuğu

Helen tarafından simgeleniyor.

Amon Goeth'ün hikayeye neredeyse filmin başlangıcından bir saat sonra, Oskar'ı tanıyıp sevmeye başladığımız sırada girmesi, iki adamın asla karikatürleşmeyen iletişimi (Amon'un Oskar'a gizli hayranlığı, Oskar'ın Amon'u doğru teşhis etmesi ve aslında tekinsizliğinden belli etmeden korkması) o kadar dengeli yazılmış ki, hayran kalmamak elde değil... Steven Spielberg'in dahil olduğu cemaatin yaşadığı bu zalimliği tabii ki bütün kalbiyle hissedip sinemalaştırması son derece doğal. Ama bu 'yandaşlık', filmin 'yüksek sanat' eseri olarak kabul görmesini tam olarak açıklamıyor. Çünkü ortada gerçekten takdir edilmesi gereken bir titizlik ve ustalık var.

Spielberg filmi gerçek mekanlarında çekmek için Polonya'da set kurmuş. Dramatik etkiyi artırmak için, büyük bir risk alarak filmi siyah beyaz çekmiş. Görüntü yönetmeni Janusz Kamiński her karede takdiri hak ediyor. John Williams'ın müzikleri, Liam Neeson'ın insanın içine dokunan performansı ve hangi ırkta, kimlikte ya da fikirde olursanız olun gözünüzü yaşartan finali... İnsanlığa hâlâ umut beslememizi sağlayan büyük bir film "Schindler'in Listesi"...

TIRMANIŞ

Yönetmenin 1979'daki **ölümünden yalnızca iki yıl önce** çektiği ve son filmi olma özelliğini taşıyan bu **II. Dünya Savaşı ağıtı**, insan psikolojisinin çapraşıklığını masaya yatıran yapımlar arasında ayrıcalıklı bir konuma yerleştirilmeyi hak ediyor. **“Tırmanış” (Voskhzhdeniye)**, isminin anıştırdığının aksine **kopkoyu bir düşüş öyküsü** aslında. Her sinemaseverin görmesinde fayda var.

SONU HİÇ YOKMUŞ GİBİ GÖRÜNEN DİPSİZ BİR BEYAZ. İLİKLERE KADAR SOĞUK DOLMAKTA. SÜKÜTUN İÇİNDE BOĞULAN MAKİNELİ TÜFEK SESLERİ. SOVYET PARTİZANLAR REFAKAT ETTİKLERİ BİÇARE KÖYLÜLERLE BİRLİKTE YİYECEK TEK LOKMALAR OLMAKSIZIN KARA GÖMÜLMÜŞ ORMANIN İÇİNDE NAZİLERDEN saklanıyor. Açlık ölümcül bir hastalık misali kapiya dayanmış. Hiç kimsede ne yola devam edebilecek ne de gizlenecek güç kalmamış artık. İki asker yiyecek bulabilmek amacıyla gruptan koparak civardaki köylere doğru yollanıyor.

Tükenmiş durumdaki onlarca insanın belki de tek ümidi onların bulup getireceği iki somun ekmekte. Kararsız ve isteksizce, tedirginlik içinde, dizlerine kadar kara batıp çıkarak düşüyorlar yola; belki de hiçbir zaman geri dönemeyeceklerinden habersiz. Kafalara takılan soru ise şu: kalanlar mı daha bahtsız yoksa gidenler mi?

Henüz 40'lı yaşlarının başındayken bir trafik kazasında yaşamını yitiren Sovyet sinemasının sayılı ama kalburüstü kadın yönetmenlerinden Larisa Shepitko'nun çıkmış olduğu o yol ise kendisi için mi daha büyük bir bahtsızlığa işaret ediyor yoksa üstün bir değerini vakitsiz kaybeden tüm bir Sovyet sinema sektörü için mi, işte bu da suallerin en kallavisi. Bu kadar erken göçüp gitmeseydi filmografisinin bugün almış olabileceği şeklin yalnızca hayalini kurmaya çalışmak bile

türlü heyecanlara sevk ediyor insanı; ki o heyecanı körükleyen en önemli elementlerden biri yönetmenin en tanınmış ve mühim filmi sayılan Berlin Altın Ayı Ödüllü “Tırmanış” (Voskhzhdeniye). Yönetmenin 1979'daki ölümünden yalnızca iki yıl önce çektiği ve son filmi olma özelliğini taşıyan bu II. Dünya Savaşı ağıtı insan psikolojisinin çapraşıklığını masaya yatıran yapımlar arasında ayrıcalıklı bir konuma yerleştirilmeyi hak ediyor.

Baştan açıkça ifade edelim ki “Tırmanış”ın kimi zaman önümüze döktüğü bir parça naçiz dini göndermeler ve vatanperver söylemler gibi can sıkıcı defoları yok değil. Vatanına bağlı, eğitim düzeyi yüksek Sotnikov karakterini yüceltirken, korku ve ihanetin pençesinde kıvranan zircahal Rybak'ı zemmedişi ya da memleketi uğruna dayanılmaz işkencelere direnerek ölümü bile göze alan Sotnikov'un neredeyse bir peygamber mertebesine çıkarılması kolayca göz ardı edilmesi mümkün olmayan meseleler.

Ne var ki, yalnızca iki askerin değil diğer yan karakterlerin yaşadığı iç çatışmaları da tatmin edici bir düzeyde resmetmeyi başarıyor Shepitko. Nazilere yardım etmekle suçlanan köy muhtarının suskunluğunun ardındaki çıkmaz sokağa varan ikilemi de, kocasını savaşta kaybettiği yetmiyormuş gibi çocuklarından da koparılan köylü

kadının yaşadığı çaresizlik ve yılgınlığı da aynı raddede sahici kılıyor. Tıkıldıkları mahzenin karanlığı usulca ruhlarına da çöreklenirken kimisi ıstırapın sona ereceği anın gelip çatmasını, kimisi de ufacık bir kurtuluş ümidini beklemeye koyuluyor. İçsel hesaplaşmalar, karşılıklı suçlamalar ve dağılan halet-i ruhiyeler birbirini kovalarken kasvetli bir sona doğru son sürat ilerliyoruz.

Karakter incelemesi yönünden filmin vardıgı enteresan noktalardan biri de Nazilerin safına geçmiş hain Portnov karakteri vasıtasıyla ortaya çıkıyor. Askerleri sorguya çeken, Sotnikov'a işkence yapılması emrini veren, Rybak'ın ise beynini yıkamaya çalışan bu Sovyet entelektüelinden başkası değil.

Keza diğerleriyle beraber darağacına yürüten küçük Yahudi kızın bir zamanlar koro şefliğini yapmış olan da Portnov'un ta kendisi. Shepitko'nun, kudretli olanın yanında yer almayı seçerek postu kurtarma derdine düşmüş, bu uğurda her türlü caniliğe göz yumabilecek, ne var ki Nazilerin elinde ilk fırsatta icabına bakılacak değersiz bir piyon olarak resmettiği Portnov buna rağmen klişelerin kapanına düşmekten bir şekilde kurtularak kanlı canlı bir karakter halini alabiliyor.

Tabii Tarkovski'nin fetiş aktörü olarak tanıdığımız Anatoliy

Solonitsyn'in göz boyamaya zerre kadar ihtiyaç duymadan da nasıl rol çalınıp bir filme damga vurulabileceğinin ispatı niteliğindeki performansından da büyük destek alarak.

İsminin anıştırdığının aksine "Tırmanış" kopkoyu bir düşüş öyküsü aslında. Yalnızca karakterlerinin ruhsal manadaki düşüşünü değil, aynı zamanda insanlığın da düşüşünü, alçalışını simgeliyor bir bakıma. Belki bu yönüyle Shepitko'nun eşi, Sovyet sinemasının bir diğer büyük ismi Elem Klimov'un başyapıtı "Gel Ve Gör" (Idi I Smotri, 1985) kadar darmadağın edici bir etkiye ulaşmıyor ancak utancın en beterine mahkûm olmuş Rybak'ın kendine reva gördüğü bok çukurunun içindeki 'darağacı' bile onu istemezken, ardına kadar açık duran kapıdan çıkıp gidemiyor ya; işte orada yutkunma yetinizi kaybediyorsunuz. Artık nereye kaçsa, kime sığınsa fayda etmeyecek Rybak'ın zira kendinden kaçması mümkün olamayacak.

Son bir parantez de filmin Alfred Schnittke imzalı müzik çalışması için açmak lazım. Sıtma misali bir kere yakalayınca kolay kolay bırakmayan, insanın şuurunu kapatacak düzeyde bir iş çıkarıyor Schnittke. Billhassa karakterlerimizin Nazi kampına götürüldükleri sahnede bağrınıza öyle bir satır indiriyor ki film o anda bitse yapacağınız ilk iş hastaneye yetişmek olmalı.

ANNA KARENINA

YÖNETMEN Joe Wright

OYUNCULAR Keira Knightley,

Aaron Taylor-Johnson, Jude Law,

Kelly MacDonald, Matthew MacFadyen

YAPIM/SÜRE 2012 İngiltere, 129 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

**JOE WRIGHT'IN
MÜZİKAL GİBİ
GÖRÜNEN AMA
MÜZİKAL OLMAYAN
DRAMATİK PROJESİ...**

JOE WRIGHT'IN ADETA "HİKAYEYİ BİLİYORSUNUZ İSTE" DİYEREK DAHA ÇOK BİÇİMSEL NUMARALARLA TIKIŞ TIKIŞ DOLDURDUĞU "Anna Karenina"sını bazı izleyicilerin fazla gösterişçi bulması kaçınılmaz. Wright kimilerine fazla abartılı gelebilecek bu biçimçi numaraları zaman zaman hikayenin önüne geçirmekle kalmayıp bir üslup bombardımanı ya da galerisi haline getiriyor filmini. Özellikle filmin ilk yarısında, sahne içinde sürekli dekor değiştirip, dikkat dağıtıcı efektlerle öyküyü 'zorlayıp', seyirciyi yabancılaştıracak bir sürü numara ve efekti boca etmesiyle izleyiciyi hikayeye bağlarken 'zorluyor'...

Kimi zaman bir Terry Gilliam oluyor Joe Wright (kağıtları ritmik bir şekilde damgalayan memurların ne işi var bu filmde?), kimi zaman "Moulin Rouge"daki Baz Luhrmann... Bazen "Dogville"nin Lars Von Trier'i olup mekanlarını tiyatro sahnesi ya da daha kısıtlı bir alana hapsediyor, bazense David Lean'ın "Doctor Zhivago"sunu gibi dışarı çıkıp geniş çerçevelerle büyük kırları, ovaları seriyor önümüze. Bazen sahne geçişlerini Spike Jonze'nin "Sil Baştan"daki

(Eternal Sunshine...) gibi parlak fikirlerle gerçekleştiriyor, bazen de Peter Greenaway'ın sahne geçişlerine öykünüyor, hatta video kliplerde sık sık gördüğümüz gibi ana karakterlerini donmuş kalabalıklar içinde hareket ettiriyor... Yani iç içe geçmiş bir dizi üslup, bindirme üstüne bindirme yapıyor film boyunca.

Arada bazı oyuncular İngiliz aksanlarını saklamadan konuşurlarken, bazı oyuncular daha düz, hatta Amerikan İngilizcesiyle konuşuyorlar... Bütün karakterler de Rus bu arada! Öykü Tolstoy'un Rusya'sında geçiyor olmasına rağmen, izlediğimiz hiçbir mekanın Rusya'da geçiyormuş gibi hissedemiyoruz...

Filmin içine giremeyenler için tam bir kakafoni, ama girebilenlerin zevk alması için de her türlü gösteriş mevcut kısacası...

Teknik anlamda kusursuz. Işık, kameranın ve müziğin büyük destek verdiği müthiş 'sinemasal an'lar var...

Keira Knightley'nin antipatik haliyle Anna Karenina'nın 'aşık kadın' imgesine uymadığını düşünmeniz mümkün.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

AŞK KIRMIZI

★
YÖNETMEN Osman Sınav
OYUNCULAR Tayanc Ayaydin,
Nurgül Yeşilçay, Ezgi Asaroglu
YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 105 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Kanal D Home Video (Sinegraf)

OSMAN SINAV'IN
SİNEMA SERÜVENİNDE
YENİ VE 'KOMİK'
BİR DURAK
"AŞK KIRMIZI".

OSMAN SINAV'IN NE YAPMAYA ÇALIŞTIĞINI ANLAMAK MÜMKÜN DEĞİL! 'HAYATIMIN FİLMİ' DEDİĞİ AMA BEKLEDİĞİ İLGİYİ VE beğeniye göremediği "Uzun Hikâye"nin hemen peşine eklemlediği "Aşk Kırmızı"yla bambaşka bir kulvara akmaya çalışıyor. Ancak bu çabanın hem sinemasal hem de duygusal olarak bir karşılık bulduğunu söylemek zor.

Üçlü bir aşk hikayesinin karanlığına çekmeye çalışıyor bizi Sınav, birçok örnekte başarıyla yapılageldiği gibi. Ama bu hikayede bizi inandıracak malzemeye sahip olmadığının farkında değil sanki. Geçmişten gelen sevgilinin yarattığı gerilim, belli oranda yaklaşılabileceğimiz karakterlerin önünü kesiyor her defasında. Üçlünün merkezinde duran erkek, ne yardan ne serden vazgeçiyor ve tipik Yeşilçam melodramlarının düştüğü tuzaklara sokuyor filmi. Kadınlarsa, içine düştükleri durumun zorluğunu yansıtmaktan ziyade, erkeğin hamleleri arasına sıkıştırılarak eziliyorlar. Anlayacağınız, tam bir 'erkek bakışı' hakim filmde ve bu bakışın 'kaybeden'i kadın oluyor doğal olarak. Önümüze getirilen hikayenin hiçbir

orijinalliği yok ayrıca; defalarca ısıtılıp sunulandan farklı bir yaklaşıma rastlamıyoruz Sınav'ın filminde.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, kahkahalar eşliğinde izlenen bir filme dönüşüyor "Aşk Kırmızı". Yoğun melodramatik yapının hizmetindeki bir filme böylesi tepkilerle yaklaşmak normal değil. Filmin bir 'parodi' olmadığı kesin, ama bir parodiymiş gibi yaklaşmak zorunda bırakıyoruz. Hikayedeki her bir karakter, karikatürden öteye bir anlam ifade etmiyor, tipten karaktere geçiş bir an olsun hissedilmiyor.

Oyunculuklarsa bir şey söylemek istemiyoruz; onlar da ne yapacaklarını bilemez bir durumdalar zira. Sınav'ın hikayesine inanmadıkları çok açık.

'Komik' olma durumu 'bilinçli' bir tercihse, işlevini başarıyla yerine getiriyor film!

Ne yazık ki, Osman Sınav'ın epeyce ciddiye aldığı ve inandığı açık bu projeye!

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

G.I. JOE: MİSİLLEME

ORJİNAL ADI G.I. Joe: Retaliation

YÖNETMEN Jon M. Chu

OYUNCULAR Bruce Willis,

Channing Tatum, Dwayne Johnson,

Adrianne Palicki, Ray Park, Ray Stevenson

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 105 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Paramount)

DOĞRU YERLERDE
ÇALIŞAN KOMEDİ
MATEMATİĞİ FİLMİ
YER YER EĞLENCİLİ
HALE GETİRİYOR...

2009 TARİHLİ “G.I. JOE: KOBANIN YÜKSELİŞİ” DÜNYA ÇAPINDA 300 MİLYON DOLARI AŞAN BİR GİŞE GELİRİ ELDE EDİNCE, ikinci filmin de geleceği belli olmuştu. Bu yılın mart ayında sinemalarda görme fırsatı bulduğumuz “G.I. Joe: Misilleme” tabii ki de konseptte uygun olarak kahramanlarımızın Kuzey Kore’de tutulan bir rehineyi kurtarma operasyonu ile başlıyor.

‘Dünyayı kurtarmak’ göreviyle oluşturulan bu özel birlik Amerika’daki bir komplo ile görevden uzaklaştırılınca hayatta kalmayı başaranların aradığı ‘bit yeniği’ Beyaz Saray’dan çıkıyor. Kötü adamımız Zartan bu kez, dünya liderlerini etkisiz hale getirip kendi krallığını ilan etme hedefindedir.

Vietnam Savaşı’nın en ateşli dönemlerinden 1964’te ABD’li bir oyuncak firması tarafından piyasaya sürülen “G.I. Joe” savaşçıların uzun yıllar boyunca bu ülkedeki erkek kuşakların önemli oyuncaklarından birisi olmayı sürdürdü. Şimdi bu devamlılık, bilgisayar oyunları ve sinemada devam ediyor.

“G.I. Joe: Misilleme”, bu tür Amerikan

kahramanlık destanları anlatan filmlerin olmazsa olmazı, hamasi yurtseverlik nutukları barındırıyor bünyesinde ama ilginçtir diğerlerinin seviyesinde değil. Ama o seviyeye ulaştığı ya da aştığı anlar daha fazla.

Öncelikle; doğru yerlerde çalışan komedi matematiğinin filmi eğlenceli hale getirdiğini söylememiz gerek. Ayrıca birçok filmde ‘Bu filmi neden üç boyutlu çekmişler ki, hiç gerek yokmuş’ dediğimiz sahneler burada oldukça az. Özellikle Snake Eyes, Storm Shadow ve Jinx’in ninjalarla Everest’in tepelerinde gerçekleştirdikleri aksiyon sahnesi sinemada ‘üçüncü boyutun’ nasıl bir işlevi olduğuna dair önemli bir veri. Ama sinemada görme fırsatını kaçıranlar için ziyan yok. Büyük ekran bir televizyon da benzer bir seyir zevkini yaşatacaktır ziyadesiyle.

Üçüncü G.I. Joe için hazırlanan yönetmen Jon M. Chu, ilk ‘ciddi’ deneyiminden alınının akıyla çıkmış.

Şu dünyayı son anda kurtarma ‘gerilimi’ o kadar tekrarlandı ki, artık bir işe yaramıyor.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

MESHES OF THE AFTERNOON

David Lynch sinemasının ilham kaynaklarından hiç olmazsa bir tanesiyle tanışmak adına elzem **“Meshes Of The Afternoon”**a yaklaşık 15 dakikanızı ayırmak. Filmi bilinçaltı, ölüm, intihar, zihinsel yitim gibi kavramlar üzerine girilmiş bir çeşit etüt olarak tanımlamak mümkün.

YÖNETMENLER Maya Deren,
Alexander Hammid
YAPIM 1943 ABD
SÜRE 14 dk.

1 940'LARIN HOLLYWOOD'UNDA KÜLT BİR İSİM: MAYA DEREN. ERKEN YAŞTA YAŞAMINI YİTİRMİŞ BİR AVANGART FİLM İLAHESİ. VE KISA filmin yapıtaşlarından deneysel bir zirve: “Meshes Of The Afternoon”. Nihai olanla gerçeküstücü bir yüzleşme. Bir tür trans hali, bir düş, belki de karabasan.

O dönemki hayat arkadaşı Alexander Hammid ile beraber kotardıkları yapım Deren'in ilk filmi olma özelliğine de sahip aynı zamanda. Kısa film yönetmenliğinin yanı sıra teorisyen, yazar, koreograf, dansçı, şair ve fotoğrafçı kimliğiyle de sayısız çalışmaya imza atmış olan Deren saydığımız vasıflarının hemen hepsinden minimal ölçüde faydalıyor filminde. Auteur kuramına bambaşka bir açılım kazandırıyor anlayacağınız.

Başrolünü de bizzat üstlendiği yapım bir öğlen vakti vuku bulan bir düş seansı özet itibarıyla. Sürekli olarak tekrarlanan anlar ve imgeler duruyor önümüzde. Tuhaf, anlaşılması güç resimler. Bıçağa dönüşen bir

anahtar, çiçeğe dönüşen bir bıçak, bir anahtara dönüşen çiçek. Bir görünüp bir kaybolan, peşinden gitmeye davet eden ayna yüzlü bir figür. Kişilik bölünmesinden mustarip olabilecek veya ağır bir buhranın gölgesinde düpedüz aklını yitirmiş bir kadın.

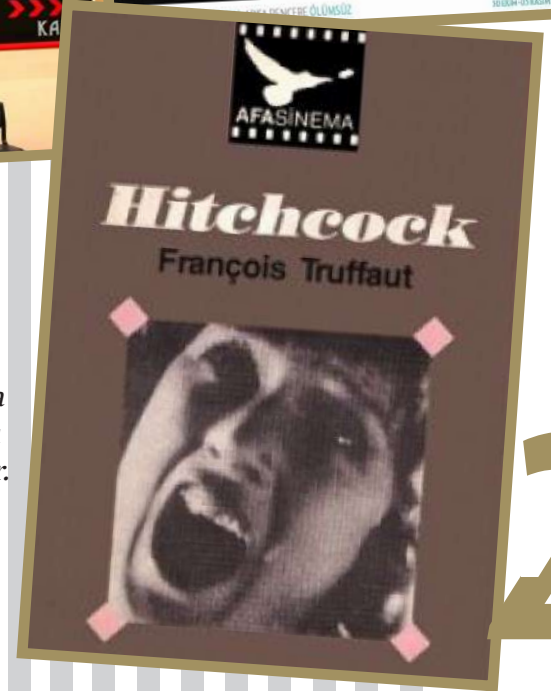
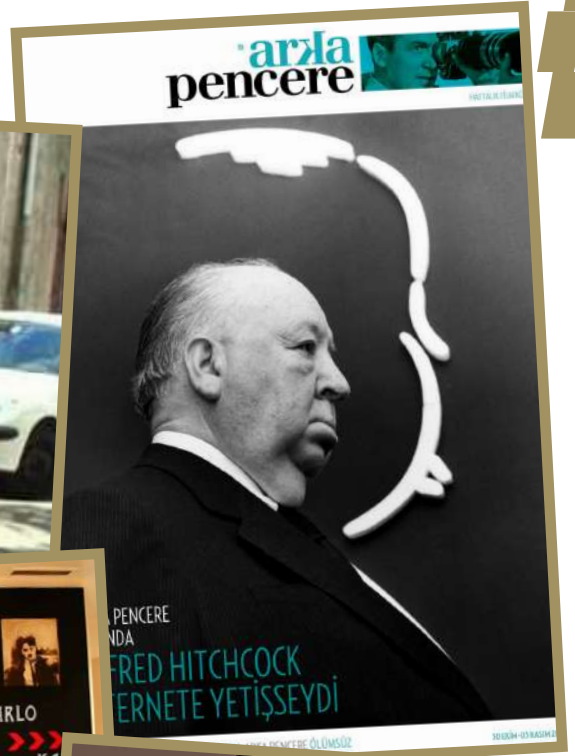
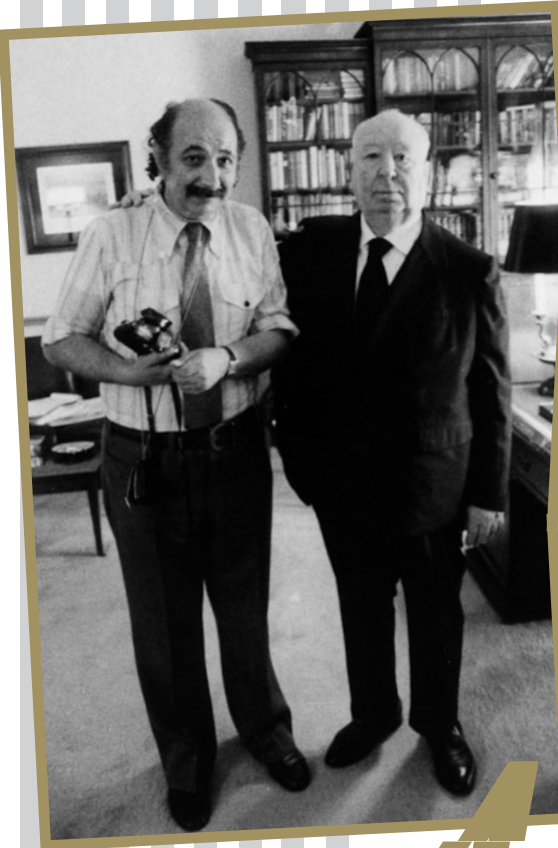
“Meshes Of The Afternoon” deneyimi esnasında düşülebilecek en büyük yanılgı onu anlamlandırmaya çalışmak olacaktır. Zira illa ki bir kategorilendirme çabasına girmek gerekiyorsa, filmi bilinçaltı, ölüm, intihar, zihinsel yitim gibi kavramlar üzerine girilmiş bir çeşit etüt olarak tanımlamak mümkün olabilir. Yine de her halükarda eksik kalacaktır bu tanım. Kendi gözlerinizle görmeniz, kendi usunuzla deneyimlemeniz icap eder velhasıl.

Ve David Lynch sinemasının ilham kaynaklarından hiç olmazsa bir tanesiyle tanışmak adına da elzemdir “Meshes Of The Afternoon”a yaklaşık 15 dakikanızı ayırmak.

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Yine bekleyeceğiz.

siyad
Sinema Yazarları Derneği

1- İnternette bir dergi olur

Üstat Alfred Hitchcock'un 114. doğum yıldönümünü (13 Ağustos 1899 doğumlu), bu coğrafyadaki izini sürerek kutlayalım dedik. İlk aklımıza gelen iz, tabii ki okuduğunuz Arka Pencere dergisi. Her sayfa ve elbette bu sayfa da üstadın filmlerinden ilham alarak tasarlandı.

2- Sahafalarda bir kitap olarak karşınıza çıkar

Yeni Dalga'nın ünlü yönetmenlerinden François Truffaut'nun Hitchcock'la yaptığı uzun söyleşi, "Hitchcock On Hitchcock" adıyla yayımlandı. Kitap, Türkiye'de "Hitchcock" adıyla çıktı. Üstadın filmlerini, kariyerini anlattığı bu kitabın şimdilerde satışı yok. Ama sahafalarda karşınıza çıkabilir.

3- Sinemada bize açılan bir kapıdır

Şimdilerde zar zor ayakta durmaya çalışan Halep Pasajı'ndaki Beyoğlu Sineması'nı sinemaseverler iyi bilir. Sinemanın fuayesinden salona girerken iki kapıdan biri Hitchcock'a ithaf edilmiştir. Üstat, sizi o ünlü fotoğrafıyla selamlar, filminden önce.

4- Ara Güler'in fotoğrafından bakar

Bildiğimiz kadarıyla bu memlekette iki kişinin, Hitchcock'u kanlı canlı görme şansı oldu. İlki duayen Atilla Dorsay, Cannes'da kendisiyle bir söyleşi yapmış. İkincisi de Ara Güler, portre fotoğrafını çekmiş. Çekim sırasında nazlanan üstada, Ara usta "Yahu ben, Picasso'larla falan çalışıyorum. Sen de kim oluyorsun? Sen Hitchcock'san ben

de Ara Güler'im" diyerek posta koymuş. Takdir edersiniz ki, iki huysuz sonra çok iyi anlaşmışlar.

5- Bazen de bir film ismi olur

Türkiye'nin ilk zombi filmi "Ada: Zombilerin Düğünü" filminin yönetmenlerinden, aynı zamanda sinema yazarı olan meslektaşımız Murat Emir Eren, çektiği bir kısa filmine "MacGuffin" adını vermişti.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ KUŞLAR’IN BENİ ASIL CEZBEDEN YÖNÜ, HER GÜN GÖRDÜĞÜMÜZ
SIRADAN KUŞLARI KONU ALMASIYDI. ”

Alfred Hitchcock